

zahvalnost & radost

1/2015

Sadržaj	Strana
Daniel i njegovi prijatelji: Četvrti dio: Daniel 1,9-16	1
Ivanovo evanđelje, 12. poglavlje S primjenjenim tumačenjem, korisnim informacijama i pitanjima za samostalno proučavanje	4
Mirjam, Izlazak 12	7
Osuđivanje izdanaka tijela	10
Biblijske slike i simboli Zlato	12

Časopis "Zahvalnost i radost" je besplatan. Vaš dragovoljni prilog za troškove tiskanja i slanja možete uplatiti na niže navedeni broj računa.

Urednik: Danijel Lukić

Narudžbe i promjenu adrese slati na:

Udruga kršćana, Žrtava fašizma 2, 51000 Rijeka, udruga@net.hr

• Broj računa (IBAN): HR8524020061100123125 (Erste & Steiermärkische Bank)

Molimo da kod svake uplate kao svrhu navedete: "Donacija za rad Udruge".

Daniel i njegovi prijatelji

4. dio: Daniel 1,9-16

Pregled redaka 9-15

Tu vidimo strah Božji kao izvor. No što to, zapravo, znači? Taj pojam nema nikakve veze sa strahom od Boga. On, jednostavno, podrazumijeva to da se u svemu Boga postavi na prvo mjesto. Božji strah izbjegava sve ono što ne dolikuje Bogu. No u Božji strah spada i uzdanje u Boga (Izr 14,26a). Uzdanje ove četvorice muškaraca višestruko je dovelo do toga da su svjetovni vladari iskazali čast Bogu.

– U 8. retku nalazimo odlučnost uzdanja

– U redcima 11 i 12 vidimo ustrajnost uzdanja

– U 15. retku vidimo ishod uzdanja.

Redak 9

„Bog je Daniela uveo u naklonost i nježnu ljubav.“ Nije ga zaboravio i bio je na njegovoj strani. To što je Daniel činio nije bilo bezopasno. No ovdje vidimo da je Bog bio uz njega. On je mogao iskusiti ono što čitamo u Izrekama 16,7. Danielu je bilo potrebno oboje:

1. Bila mu je potrebna milost, to jest nezasluzena Božja naklonost, kao pripadniku naroda koji je napustio Boga.

2. Bila mu je potrebna i nježna ljubav. Daniel se nalazio u teškim i bijednim okolnostima, i tu mu je osobito bilo potrebno Božje suosjećanje za njegove okolnosti.

Mogli bismo se upitati što je bilo recept Danielova uspjeha. Je li to bila odluka u njegovu srcu ili je to bila Božja „milost i milosrđe“? Odgovor gla-

si da je potrebno oboje. Tu još jednom vidimo blisku uzajamnu povezanost milosti i odgovornosti. Danielovo ponašanje bilo je sto posto ovisno o Božjoj „milosti i milosrđu“, ali on je morao donijeti tu odluku i provesti je u djelo. Milost nikad ne isključuje odgovornost, niti odgovornost isključuje milost.

Na koji način je, dakle, Bog dao milost i milosrđe? Tako što je upravljao „nadstojnikom nad dvoranima“ da ga je ovaj uopće htio saslušati i nije bio neprijateljski raspoložen prema njemu. Kada se mi nalazimo pred velikim provjerama takve vrste, pitamo se: „Možemo li riskirati ili ne?“ No kad znam da je Bog suglasan s mojim postupanjem, on će, kao i ovdje, djelovati u pravi trenutak. Moramo imati na umu da Daniel još uopće nije bio poznat u „kraljevoj palači“ (rd. 4), nego je bio tek na početku svog boravka u njoj. Postupao je uvidavno i razborito, ali zajedno s Bogom, tako da je od Njega dobio „milost i milosrđe“. To, međutim, nije značilo da su otada svi putovi bili glatki. Štoviše, vjera je i dalje bila na provjeri. Daniel na svoju molbu nije odmah dobio povoljan odgovor. Tim mladićima je predstojalo trogodišnje obrazovanje kod kralja, ali su oni bili u Božjoj ruci. Daniel je imao temelj, to jest spoznaju Božje riječi i volje. I to je bilo potvrđeno provjeri. No ovdje Daniel nije samo bio u nepovoljnim okolnostima u kojima se pouzdao u Boga. Vidimo da je i Bog imao određeni plan s njim. Bog nam na nje-

govu primjeru pokazuje kakvoj vrsti ljudi On može povjeriti svoje tajne. Tu, zapravo, imamo opis čovjeka kojega Bog želi upotrijebiti. Bog se pobrinuo da i za vrijeme sužanjsstva postoji svjedočanstvo za Njega. Daniel od početka to zasigurno nije vidio, ali Bog je promatrao Daniela i njegovo ponašanje te se tu mogao uključiti.

Redak 10

Daniel je, doduše, donio čvrstu odluku, ali je u svoj plan uključio i svoje prijatelje. U desetom retku, naime, uočavamo da nadstojnik nad dvoranima oslovljava Daniela i njegove prijatelje (u množini). Osobna odluka je vrlo dragocjena, ali ovdje se radilo o odvrćanju zlih utjecaja. Stoga je Daniel tražio zajedništvo s istomišljenicima, koji su i sami usvojili njegovu odluku. No „nadstojnik nad dvoranima“ bio je zabrinut za svoj život ako udovolji njihovoj molbi. Bila je milost (usporedi 9. redak) to što je u svom odgovoru govorio samo o vlastitim poteškoćama. Bog je upravljao srcima tih mladića, jer su bili odlučili pokoriti mu se, ali je upravljao i srcem nadstojnika. To vidimo sasvim jasno (usporedi Izreke 21,1). Slično je bilo i kod Josipa. On se također odvojio od zla te na poslijetku dospio u tamnicu, ali je i tamo mogao osjetiti Božju milost (Post 39). Kod nadstojnika vidimo da se bojavao kralja, a kod Daniela vidimo praktično ostvarenje izreke „savršena ljubav izgoni strah“ (1 Iv 4,18). U tome postaje bjelodanom velika razlika između vjere i nevjere.

Redak 11

Daniel se nije predao nakon prvog pokušaja. Nakon što mu je molba odbijena, mogao je misliti da je njegov po-

kušaj propao i da se ipak mora pokoriti odredbi o jelima. No upravo to on nije učinio. Vidimo da se obratio nekom drugom. Vođen vjerom, obratio se onome koga je nadstojnik nad dvoranima postavio nad njim i njegovim prijateljima. Njegova hrabrost je zadivljujuća, jer kao rob nije imao nikakva prava.

Redci 12 i 13

Daniel je zamolio: „Pokušaj.“ Kada se u svijetu trebamo zauzeti za Gospodino ime (pa i onda kada to može biti teško), smijemo biti domišljati. Daniel se nije prepirao s nadstojnikom nad dvoranima (rd. 9), nego je imao drugu zamisao. Tu vidimo domišljatost u duhovnom smislu, udruženu s podložnošću. I upravo u tome vidimo očitovanje milosti. Ona je već ranije bila nazočna (rd. 9), ali se ovdje jasno objelodanjuje. Gospodin će i nama pomoći ako imamo ispravan stav (usporedi Heb 11,6). No on očekuje da na svakom koraku budemo ovisni o njemu. Mladima među nama želimo poručiti: Ako svoje darove hoćeš upotrijebiti za Gospodina, on će ti pokazati i put za to.

Daniel je postupao oprezno i ponizno tako što je nadstojniku predložio jednu mogućnost. Pritom nije rekao: „Daj nam, molim te, meso koje nije bilo žrtvovano idolima.“ On je, naprotiv, zamolio da im dade „povrće i vodu“, što je vrlo jednostavno ali hranjivo jelo. I u duhovnom području imamo izbor hrane kojom se možemo hraniti. Odabiremo li Božju riječ? U prenesenom značenju Daniel podastire upravo taj prijedlog. Daniel je želio ispuniti svoju odgovornost kao vjerman Židov. U trinaestom retku Daniel izražava svoje uzdanje u Boga da

će on blagosloviti njihovo postupanje, iako još nije imao nikakvo zbiljsko Božje obećanje u svezi s tim.

Redak 14

Nadstojnik se složio s prijedlogom Daniela i trojice njegovih prijatelja. Možda je njihovu zahtjevu bilo udovoljeno upravo zato što su bili svjesni svog podređenog položaja te su se ponašali sukladno tome. Osim toga, osobita Božja milost bilo je to što su četvorica prijatelja bila pod jednim te istim nadstojnikom te su na taj način mogla imati međusobno zajedništvo. U deset dana koji su potom uslijedili, Daniel i njegovi prijatelji sasvim su sigurno s drugačijom sviješću pristupali uzimanju hrane – uzimali su jelo izravno iz Božje ruke.

Redci 15 i 16

Ne treba misliti da je povoljna promjena u izgledu, koja je nastala po svršetku „tih deset dana“, uslijedila naravnim putem. Naprotiv, vrlo jasno vidimo da je Bog učinio čudo i da „oni izgledom bijahu ljepši i ugojenija tijela negoli sva djeca koja su jela obrok od kraljeva jela.“ To bi se moglo izraziti i drugačije: obrok od kraljeva jela ostavio je nepovoljne tragove na izgledu onih koji su ga jeli. Po tome je jasno da čovjeka ono što jede čini onakvim kakav jest. Kakav li samo Božji odgovor na njihovu molitvu (uspoređi Danielov molitveni život u poglavlju 6,11) i na njihovu vjernost u vjери nalazimo ovdje! Bog je bio na njihovoj strani. Tim ishodom on je iskazao svoje zadovoljstvo u njima. Jesmo li i mi uvjereni da Bog još i danas odgovara na taj način? Budimo oni koji će se odvojiti od zla, pa ćemo i mi imati takva iskustva.

U ovom se poglavlju opetovano naglašava izgled sužnjeva (vidi 4. redak). Nakon deset dana četvorica mladića bila su lijepa za nadstojnika i za kralja, dakle, za ljude. No u stvarnosti su bili „lijepi za Boga“, kao što je rečeno i za Mojsija (Dj 7,20).

Ishod je bilo to da je nadstojnik „ukinuo obrok njihova jela, i vino ... te im dao mahunasto povrće“. Postavlja se pitanje na koga se odnosi riječ „njihova“ u šesnaestom retku, to jest čiji je obrok jela i vina bio ukinut. Je li to bio i obrok jela onih koji su ga do tada jeli, ili se taj izraz odnosi samo na obrok jela četvorice mladića, koji ga do tada nisu ni taknuli? Očigledno je ovo posljednje. Prema jedanaestom retku čini se da je taj nadstojnik bio postavljen samo „nad Danielom, Hananijom, Mišaelom i Azarijom“, a sedamnaesti redak ističe da su ta „četvorica mladića“ za to bila nagrađena blagoslovom. Čini se kao da su četvorica prijatelja dan za danom dobivala ponuđeni obrok jela i vino, ali su ipak sve ostavljala netaknuto. Ne može se pretpostaviti da su kušali jelo i vino pa ga tek nakon toga ostavili. Kakvom li su teškom iskušenju bili izloženi u tih deset dana (rd. 14)!

Čini se da su pune tri godine za jelo dobivali povrće a za piće vodu. U tome vidimo dvoje:

1. Četiri mlada prijatelja mogla su sačuvati svoj moralan karakter, zato što se nisu morala onečistiti.
2. Iskušenje je završeno. Ako smo postojani u nekom iskušenju, ono će jednom prestati – premda mogu doći nova iskušenja. Ako pak uvijek iznova padnemo u iskušenju, uvijek iznova ćemo se morati boriti s time.

(Nastavak slijedi)

Ivanovo evanđelje

Ivan 12,1-19

Ulazak u Jeruzalem

Isus je već šest dana prije Pashe boravio u jednome mjestu nedaleko Jeruzalema. Lazar, Marta i Marija s radošću su ga primili u svoju kuću (**1-2**). Može li se Gospodin Isus i u tvojoj sobi osjećati ugodno?

Samo je Marija razumjela Gospodina Isusa. Ta je žena osjećala što će se dogoditi, naime, da će On umrijeti. U ono doba bilo je uobičajeno balzamirati mrtvace (Ivan 19,40). Ona je to učinila unaprijed, tako što je izlila na Njega vrlo dragocjenu pomast. Što ti daješ svome Spasitelju? Njemu je tvoje štovanje nešto najdragocjenije!

Nevjernici ne mogu to nikako shvatiti. Tako je Juda Iskariotski mislio da je iskazivanje dobročinstva važnije, no u stvarnosti je bio pohlepan (**3-8**).

Mnoštvo ljudi dolazilo je vidjeti uskrslog Lazara, no više im je stalo do uzbuđenja negoli do Gospodina Isusa. Mesija je, usprkos sve veće mržnje prema njemu, ušao u Jeruzalem. Bog je to vodio tako da se ispuni proročanstvo iz Zaharije 9,9. Nažalost je oduševljenje ljudi bilo samo površno (**11-19**). Uskoro će ti isti ljudi uzvikivati: „Razapni ga!“

61. *Koliko je dana trebalo raditi za 300 denara (5)?*

Pomoć: Matej 20,2

62. *Uklanja li kršćanstvo siromaštvo?*

Prigodom svog **prvog dolaska**, Mesija je ponizno ušao u Jeruzalem. Prigodom svog drugog dolaska doći će u snazi. U pogledu prvog dolaska čitamo o magarcu (**14-15**), a u pogledu drugog dolaska o bijelom konju (Otkrivenje 19,11).

Koliko tebi vrijedi Sin Božji?

Ivan 12,20-36

„Htjeli bismo vidjeti Isusa“

Neki Grci htjeli su vidjeti Isusa (**20-22**).

Gospodin Isus je unaprijed vidio svoju patnju na križu. To se moralo dogoditi zato da bi i Grci jednom mogli pripadati Njegovu plodu (**24**). Kada se zrno pšenice posije u zemlju, ono se raspadne („umre“). No onda naraste klas koji nosi mnogo zrna pšenice. Tako je i Gospodin Isus morao umrijeti da bi mnogi ljudi dobili vječan život. U protivnom bi On u Nebu ostao sâm (**24**).

Onaj tko ima vječan život ne osjeća se u svijetu kao kod kuće, nego ovdje služi Gospodinu Isusu. To će biti nagrađeno u Nebu (**25-26**).

Gospodin Isus je bio potresen pri pomisli na smrt, ali je On uvijek želio poslušati svog Oca (**27-28**).

Sada će svijet, koji više ne poznaje Božji glas, biti osuđen tako što će Gospodin Isus na križu pobijediti njegovog kralja, Sotonu (**29-33**). Isus upozor-

rava svoje slušatelje: „Vjerujte dok još možete!“ **(34-36)**

*63. Kada je Otac proslavio Gospodina Isusa **(28)**?*

Pomoć: poglavlje 11,4.

*64. Što znači „biti podignut sa zemlje“? **(32-33)***

Isus Krist je:

– redci **1-11**: Sin Božji, kojemu se već danas iskazuje štovanje.

– redci **12-19**: Mesija, kralj Izraela, koji će u budućnosti opet ući u Jeruzalem.

– redci **20-36**: Sin čovječji, koji je morao trpjeti i umrijeti i koji će nakon svog povratka vladati nad svime.

Gospodin Isus obećava:
„Ako mi tko služi, počastit će ga moj Otac.“

Ivan 12,37-50

Svjetlo svijeta

Ljudi moraju vjerovati u Isusa dok je On – „Svjetlo“ – s njima (12,35-36). Ali oni to nisu učinili **(37)**. Tako je prorok Izaija i prerekao. Oni nisu prepoznali „mišicu Gospodinovu“, nisu htjeli spoznati da je Bog djelovao putem toga čovjeka i da je On, zapravo,

sâm Bog **(38)**. Posljedica toga je strašna osuda: neće više moći povjerovati u Njega **(39-41)**.

No to se ne odnosi na sve ljude. Mnogi su povjerovali u Njega, ali se, nažalost, nisu usuđivali to javno pokazati **(42-43)**. Kako je kod tebe?

Gospodin Isus je mogao reći da On uvijek čini i govori ono što hoće njegov Otac. Tako je On svjetlo svijeta **(44-50)**. Nakon što je On otišao u Nebo, mi, kršćani, trebamo biti svjetlila u svijetu (Filiplijanima 2,15).

65. Kako se ljudi spašavaju: zar tako da vide čudesa ili tako da slušaju Božju riječ i drže je?

66. Ivan je naveo Izaiju 6,10. Te riječi prorok je izgovorio nakon što je vidio nekoga kako sjedi na velikom prijestolju, kako on izvješćuje na početku Izaije 6. Koga Izaija tamo opisuje?

Pomoć: odgovor se nalazi u ovom odjeljku.

Prorok Izaija je mnogo govorio o Gospodinu Isusu, primjerice u Izaiji 6 i 53. Kad želi naglasiti da je on Bog, naziva ga „mišicom Gospodinovom“; kad želi naglasiti da je on čovjek, naziva ga „slugom Gospodinovim“.

Jesi li ti svjetlo u svijetu?

Odgovori na pitanja iz prošlog broja:

55. On je najprije čekao, a krenuo je tek kad je nastupio pravi trenutak. On čini uvijek samo ono što hoće Bog.

56. Četiri dana (najmanje) **17**. Ako se pretpostavi da je Gospodin Isus pošao na put kad je Lazar umro (**11**), onda je putovanje do Betanije trajalo četiri dana. Ako su poslanici koji su ga izvijestili o Lazarovoj bolesti na putovanju bili isto toliko dana, a Isus je nakon što je primio vijest čekao još dva dana (**6**), onda su sestre čekale na njega $4+2+4=10$ dana!

57. U 9. poglavlju.

58. Ljudi koji su tamo stajali (**44**). Mi ljudi ne možemo nikome pokloniti novi život. To može samo Gospodin Isus, koji je ovdje uskrisio Lazara. No On želi da mi pomognemo novom obraćeniku (onome kome je On upravo poklonio život) da se oslobodi od starih sveza i živi kao vjernik („odriječite ga i pustite neka ide“).

59. Blagdan Pashe naziva se „Židovska pasha“ (**55**), jer je to bio još samo židovski religijski običaj.

60. Na dan Pedesetnice (Djela apostolska 2), kada je Sveti Duh došao na Zemlju i kada smo „svi mi u jedno tijelo kršteni“ (1. Korinćanima 12,13). U tome trenutku nastala je Zajednica (Crkva, Skupština).

Mirjam

Izlazak 12

Ovo kratko poglavlje može se promatrati s dva različita gledišta. Prvo, s tipološkog ili povijesnog gledišta i, drugo, s moralnog ili praktičnog gledišta. U bračnom sjedinjenju Mojsija i „žene Etiopljanke“ imamo tipološki prikaz velike i čudesne tajne: sjedinjenje Crkve s Kristom, njezinom glavom. Taj predmet smo razmatrali proučavajući Knjigu Izlaska; no ovdje nam je prikazan u osobitu svjetlu, naime, kao ono što pobuđuje protivljenje Arona i Mirjam. Suvereni postupci milosti izazivaju protivljenje onih koji stoje na tlu naravnih odnosa povlastica po tijelu. Iz nauka Novog zavjeta znamo da je širenje milosti prema poganskim narodima uvijek izazivalo najžešću i najstrašniju mržnju Židova. Oni to nikako nisu htjeli. Oni to nisu htjeli vjerovati, čak nisu to htjeli ni čuti. U Rimljanima 11 postoji značajna izjava o tome, gdje apostol, govoreći o poganskim narodima, veli: „Jer kao što vi nekoć niste vjerovali Bogu, a sada ste zadobili milosrđe po njihovoj nevjernosti, tako i oni sada nisu vjerovali u vaše milosrđe (ili, milosrđe prema vama), da i oni zadobiju milosrđe“ (rd. 30-31 Darby).

To je točno ono što je tipološki predloženo u Mojsijevu životopisu. On se, najprije, predstavio Izraelu, svojoj braći po tijelu; ali oni su ga, u nevjeri, odbacili. Izbacili su ga i nisu ga htjeli. To je, po Božjoj suverenosti, postala prigoda za tuđince; jer, Mojsije je u doba svoje odbačenosti od Izraela ostvario tu tajanstvenu i tipološku

sjedinenost s nevjestom iz poganskog naroda. U ovom poglavlju Mirjam i Aron govore protiv tog sjedinjenja i njihovo protivljenje izaziva Božju osudu. Mirjam je ogubavila – postala je onečišćena – predmet milosrđa, koje je doprlo do nje upravo zastupanjem onoga protiv koga je govorila.

Tipološki prikaz potpun je i značajan. Židovi nisu povjerovali u slavnu istinu o milosrđu prema poganima, i zbog toga ih je svom žestinom pogodio gnjev. Ali oni će postupno biti dovedeni na područje čistog milosrđa, kao što su i pogani dovedeni sada. To je vrlo ponižavajuće za one koji žele stajati na području obećanja i nacionalnih povlastica. Ali tako je to po Božjoj mudrosti i rasporedu, i upravo je ta misao iz usta nadahnutog apostola izmamila onu veličanstvenu doksologiju: „O, dubino bogatstva i mudrosti i znanja Božjega! Kako li su nedokučivi njegovi sudovi i neistraživi putovi njegovi! Jer tko je spoznao misao Gospodinovu? Ili, tko mu je bio savjetnikom? Ili, tko je najprije dao njemu da bi mu se moralo uzvratiti? Jer sve je od njega, i po njemu, i za njega. Njemu slava u vjekove! Amen“ (rd. 33-36).

Toliko o tipološkom značenju ovog poglavlja. Promotrimo sada njegovo moralno i praktično značenje. „I stadoše Mirjam i Aron govoriti protiv Mojsija zbog žene Etiopljanke s kojom se oženio; jer se bijaše oženio s Etiopljanom. I rekoše: “Zar je GOSPODIN govorio samo po Mojsiju? Nije li govorio i po nama?” No GOSPODIN je to čuo.

(A bijaše taj čovjek Mojsije vrlo krotak, više od svih ljudi koji bijahu na licu zemlje.) I reče GOSPODIN iznenada Mojsiju, i Aronu, i Mirjami: "Izidite vas troje do Šatora sastanka." I izidoše njih troje. I siđe GOSPODIN u stupu od oblaka i stade kod ulaza Šatora, i pozva Arona i Mirjam; i oboje istupiše. I reče on: "Čujte sada moje riječi: 'Bude li među vama prorok, ja, GOSPODIN, obznanit ću mu se u videњу i govoriti mu u snu. Nije tako s mojim slugom Mojsijem, koji je vjeran u svoj mojoj kući. S njime govorim usta do usta, i to jasno, a ne u zagonetkama; prilikom GOSPODINOVU on smije gledati: zbog čega se onda niste bojali govoriti protiv moga sluge Mojsija?' " I raspali se gnjev GOSPODINOV na njih; i ode on. I odstupi oblak od Šatora; i gle, Mirjam ogubavi, pobijeli kao snijeg. Aron pogleda na Mirjam, i gle, ona bijaše gubava" (rd. 1-10).

Vrlo je ozbiljno kada bilo tko govori protiv Gospodinova sluge. Možemo biti sigurni da će Bog, prije ili kasnije, postupati s tim. U Mirjaminu slučaju božanska osuda došla je smjesta i bila je vrlo ozbiljna. To je bila teška pogreška, štoviše, bila je otvorena pobuna govoriti protiv nekoga koga je Bog tako upečatljivo podigao i zaodjenao božanskim poslanjem; i, štoviše, protiv onoga koji je upravo u onome u čemu su ga optuživali postupao u potpunosti suglasnosti s Božjim naumom te omogućio pružanje tipološkog prikaza one slavne tajne koja je bila skrivena u Njegovu vječnu umu, naime, sjedinjenja Krista i Crkve.

No uvijek je kobna pogreška govoriti čak i protiv najslabijeg i najuniženijeg Božjeg sluge. Ako sluga pogriješi – ako je zabludio, ako je pao u nečemu – sâm Gospodin će postupati s njim; ali

neka se ostale sluge čuvaju uzimanja stvari u svoje ruke, da ne bi i oni, poput Mirjam, naštetili sami sebi.

Grozno je čuti na koji način si ljudi ponekad dopuštaju govoriti i pisati o Kristovim slugama. Istina je da ovi mogu dati povoda za to; možda su oni zaista pogriješili ili očitovali pogrešan duh ili razdraženost; ali moram priznati da osjećam da je to vrlo strašan grijeh protiv Krista kada se govori protiv njegovih dragih slugu. Svakako bismo trebali osjetiti težinu i ozbiljnost riječi: „*Zbog čega se onda niste bojali govoriti protiv moga sluge Mojsija?*“

Neka nam Bog bude milostiv da stržarimo protiv tog zla. Pazimo da ne bismo činili ono što je tako uvredljivo za Njega, naime, govorili protiv onih koji su dragi Njegovu srcu. Nema ni jednog jedinog pojedinca u Božjem narodu kod koga ne bismo mogli naći nešto dobro, ako to, naravno, tražimo na ispravan način. Budimo zaokupljeni *samo* onime što je dobro. Držimo se toga i nastojmo pomoći u razvijanju toga na najbolji mogući način. Ako pak, s druge strane, nismo u stanju otkriti nešto dobro u subratu i susluzi, ako je naše oko otkrilo samo ono što je iskrivljeno, ako nismo uspjeli naći ni jednu iskru žara u pepelu – dragocjeni kamen na hrpi otpada, ako smo vidjeli samo ono što je od ljudske naravi, onda rukom ljubavi i tankočutnosti ogrnimo brata zavjesom šutnje, ili govorimo o njemu samo pred prijestoljem milosti.

Isto tako, kada se nađemo u društvu onih koji si dopuštaju zlu praksu govorjenja protiv Gospodinova naroda, ako ne možemo preusmjeriti tijekom razgovora, ustanimo i napustimo to mjesto, svjedočeći tako protiv onoga što je Kristu tako omraženo. Nemojmo ni-

kada ostati sjediti i slušati ocrnjivača! Možemo biti sigurni da on čini đavlovo djelo i nanosi izravnu štetu trima stranama: samome sebi, svom slušatelju i onome tko je predmet njegovih kritičkih primjedaba.

Postoji nešto savršeno lijepo u načinu na koji se Mojsije ponio u ovom prizoru. On se doista dokazao krotkim čovjekom, ne samo u slučaju Eldada i Medada, nego i u mnogo većoj kušnji u slučaju Mirjam i Arona. U pogledu prvih, namjesto da bude ljubomoran zbog onih koji su bili pozvani dijeliti njegovo dostojanstvo i odgovornost, on se obradovao njihovu djelu, moleći se da sav Božji narod može okusiti tu istu svetu povlasticu. A u pogledu drugih, namjesto da njeguje bilo kakav osjećaj osvete prema svom bratu i sestri, bio je smjesta spreman zastupnički se založiti za njih. „I reče Aron Mojsiju: „Jao, gospodaru moj, molim te, ne stavlaj taj grijeh na nas, u čemu smo ludo postupili i u čemu smo sagriješili. Ne daj da ona bude kao mrtvo-rođenče, kome je meso napola izjedeno kada izlazi iz utrobe svoje majke.” I zavapi Mojsije GOSPODINU, rekavši: “Ozdravi je sada, Bože, zaklinjem te”“ (rd. 11-13).

Tu je Mojsije disao dahom svoga Učitelja i molio se za one koji su tako žestoko govorili protiv njega. To je bila pobjeda – pobjeda krotkog čovjeka – pobjeda milosti. Čovjek koji zna svoje mjesto u Božjoj prisutnosti sposoban je izdići se iznad svakog zlog govorenja. On se ne uznemiruje zbog toga, osim u pogledu onih koji to čine; on si može dopustiti da to oprosti; on nije razdražljiv, nepopustljiv ili zaokupljen samim sobom. On zna da ga nitko ne može uniziti više nego što zaslužio je biti unižen; stoga, tko god govorio

protiv njega, on može skromno pognuti glavu i nastaviti, prepuštajući sebe i svoj slučaj u ruke Onoga koji sudi pravedno i koji će, zasigurno, svakoga nagraditi prema njegovim djelima.

To je istinsko dostojanstvo. Neka bismo to bolje razumjeli, pa onda nećemo biti spremni odmah uzvratiti vatom ako bilo tko smatra ispravnim govoriti pogrdno o nama i našem djelu. Naprotiv, bit ćemo sposobni podići svoja srca u ozbiljnoj molitvi za takve te tako privući blagoslov na njih i na naše vlastite duše. Nekoliko završnih redaka ovog poglavlja potvrđuje tipološko ili povijesno gledište na koje sam se osmjelio ukazati. „I reče GOSPODIN Mojsiju: “Da joj je njezin otac samo pljunuo u lice, ne bi li se morala stidjeti sedam dana? Neka sedam dana bude zatvorena izvan tabora, a nakon toga neka ponovno bude prihvaćena.” I bijaše Mirjam sedam dana isključena iz tabora; i nije narod polazio na put sve dok Mirjam nije opet uvedena. Poslije toga narod ode iz Hazerota, i utabori se u pustari Paran“ (rd. 14-16). Mirjam, tako isključenu iz tabora, možemo promatrati kao slikovit prikaz sadašnjeg stanja izraelskog naroda, koji je stavljen po strani zbog svog neumoljivog protivljenja božanskoj misli u pogledu milosrđa prema poganima. Ali kad prođe „sedam dana“, Izrael će biti obnovljen, na temelju suverenog milosrđa koje će im biti udijeljeno zbog Kristova zastupanja.

C. H. Mackintosh
(Iz Knjige „Notes on Numbers“)

Osuđivanje izdanaka tijela

Kao vjernici posjedujemo novi život koji želi ugoditi Bogu. To možemo usporediti sa svježim posađenim stablom koje će se uz dobru njegu razvijati i donijeti plod. grijeh je istodobno još uvijek u nama i želi nas nvesti na griješnje. On je poput starog panja koji još uvijek tjera svoje mladice. To zlo djelovanje grijeha nužno je oštro osuditi. Apostol Pavao nas potiče na to u Kološanima 3: „Umrtnite, stoga, svoje udove koji su na zemlji: bludnost, nečistoću, strasti, zlu požudu i pohlepu, što je idolopoklonstvo, zbog čega dolazi gnjev Božji na djecu neposlušnosti ... Ali sada i vi odložite sve ovo: gnjev, srdžbu, opakost, huljenje, a prostotu van iz vaših usta“ (Kol 3,5.6.8).

Ne možemo umrtviti grijeh u nama. Njegovu prisutnost i djelatnost osjećat ćemo do svršetka svog života. Ali trebamo se suprotstaviti njegovim izdancima. Želim pomoću četiri točke predočiti kako je to moguće.

Stav osuđivanja

Sve počinje s našim unutarnjim stavom prema izdancima tijela. Mislimo li o grijesima tako kao i Bog? Svijet ih u mnogim slučajevima uzima olako. To utječe na nas, a da ni ne primjećujemo. Zbog toga je potrebno da redovito čitamo Bibliju i dopustimo da njezine riječi djeluju na našu savjest. Bog je svet i pravedan. Njegovo mjerilo za dobro i zlo nikad se ne mijenja.

Ako mrzimo zlo, izbjegavat ćemo ga i u našem životu. Josipov primjer nam to lijepo predložuje. Kada ga je Putifarova žena htjela zavesti na bludnost, odupro se riječima: „Kako bih mogao učiniti to veliko zlo i sagraješiti protiv Boga.“

Preventivno znanje

Budući da je grijeh potpuno pokvaren i nepopravljiv, Bog ga je osudio na Gospodinu Isusu u ona tri sata tame na križu (Rim 8,3). Posljedica toga za nas vjernike je: Iako je grijeh još uvijek u nama, prihvaćeni smo od Boga. Tu činjenicu smijemo s radošću prihvatiti za sebe osobno.

No, ne zaboravimo: Grijeh još uvijek prebiva u nama (Rim 7,17). Mi više ne moramo griješiti, jer smo oslobođeni od njegove moći. Ali, ipak smo još uvijek sposobni učiniti svaku nepravdu. Svjesnost toga čini nas opreznima i budnima. Svakog jutra molimo Gospodina za njegovu pomoć u novome danu, jer nas samo On može sačuvati od pogrešnog koraka. Putem Svetoga Duha on nam daje snagu da ne popustimo pred mamljenjima grijeha, da on ne bi mogao potjerati svoje „mladice.“

Čim počnemo misliti da smo dorašli iskušenju, podcjenjujemo snažan utjecaj grijeha koji prebiva u nama. Apostol Pavao nas upozorava: „Neka onaj tko misli da stoji, pazi da ne padne“ (1 Kor 10,12). Zbog toga je dobro, kad god je to moguće, izbjegavati okol-

nosti ili mjesta koja bi nam mogla postati zamkom. Mislimo uvijek na ovo: I kao vjernici smo kadri pasti u najgori grijeh!

Iskreno priznanje

Ako nismo budni možemo neoprezno učiniti pogrešan korak. Tada grijeh tjera svoje zle „mladice“. Te izdanke potrebno je odmah osuditi, tako što ćemo naše grijehe iskreno priznati Bogu, a ako je potrebno i ljudima. Smijemo moliti kao i David: „Protiv tebe, tebe jedinog, ja sam sagriješio, i učinio to zlo u tvojim očima“ (Ps 51,4). Tada ćemo iskusiti ono što nam piše apostol Ivan: „Ako priznajemo svoje grijehe, vjeran je on i pravedan da nam oprosti naše grijehe i da nas očisti od svake nepravедnosti“ (1 Iv 1,9). Istodobno ćemo biti svjesni da je Gospodin Isus i za taj grijeh morao trpjeti i umrijeti na križu.

Naše je priznanje, nažalost, ponekad vrlo površno. Onda se ne moramo čuditi ako uskoro ponovno padnemo u isti grijeh. Još je pak gore ako ostavimo „izdanke“ da stoje i postanu dio

naše svakodnevice. U tom će slučaju ojačati utjecaj grijeha u našem životu. No istinska poniznost pred Bogom, iskreno priznanje naše krivice i svijest o strahoti našega grijeha imat će pozitivno djelovanje na naš život. Prema grijehu ćemo se odnositi sa sve većom ozbiljnošću.

Temeljito ispravljanje

Ako pak uvijek iznova padamo u isti grijeh ili činimo ozbiljno pogrešan korak, moramo se upitati: Što je uzrok tome? Uzrok se najčešće nalazi u našim srcima. To je bio slučaj i kod Petra kada je zanijekao svoga Gospodina. U Ivanu 21 Gospodin je razotkrio razlog: uzdizanje samoga sebe. Petar si je umišljao da je njegova ljubav prema Učitelju veća negoli ljubav ostalih učenika. Gospodin je s tri pitanja ispravio taj pogrešan stav.

Ako ga iskreno zamolimo Gospodin će i nama pokazati korijen našega zla. Onda taj korijen valja „iščupati“, tako što ćemo osuditi pogrešan stav ili uz Gospodinovu pomoć dosljedno odbaciti lošu naviku.

Mt. Billeter

Biblijske slike i simboli

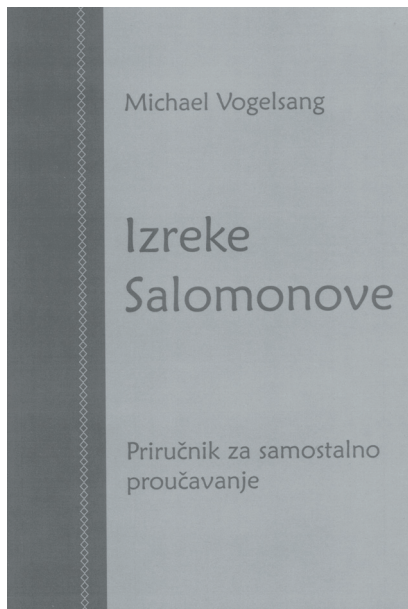
Zlato

Čovjeku se zlato zbog svog sjaja, svoje trajnosti i razmjerno lake obradivosti, no prvenstveno zbog svoje rijetkosti i vrijednosti, oduvijek činilo poželjnim. U svijetu je ono gotovo postalo sinonimom za bogatstvo, ljepotu i poželjne vrijednosti. U Bibliji se zlato prvi put spominje u Postanku 2,12. Tamo se veli: „Zlato te zemlje je dobro.“ Čovjek je nakon pada u grijeh više tražio svoju vlastitu slavu negoli slavu Božju. Idolopoklonički kipovi često su se izrađivali od zlata, kao znak onoga što je čovjeku dragocjeno (Izl 32,2-4; Suci 8,24-27; 1 Kralj 12,26-33; Dan 3,1). Tako se zlorabilo ono što je dragocjeno. I tako je to sa svime što je Bog dao čovjeku. No Gospodin Isus je, ipak, u potpunosti objavio i proslavio Boga ovdje na Zemlji, te će jednom sve Stvorenje i svaki čovjek vidjeti i priznati slavu Božju.

Zlato je simbol te slave koja se objavljuje u Njegovoj pravednosti, svetosti, istini, mudrosti, snazi i ljubavi. To se može prepoznati po tome što se u unutrašnjosti Božjeg Prebivališta (najprije u Šatoru sastanka, a kasnije u hramu u Jeruzalemu) moglo vidjeti samo zlato (Izl 25; 26,15-30; 30,1-6; 1 Kralj 6). I novi Jeruzalem, sveti grad, za koji se veli da je „sav u Božjoj slavi“, sačinjen je od čistoga zlata (Otk 21,11.18). Zlatni kerubi na poklopcu pomirenja Kovčega saveza zacijelo su iz toga razloga nazvani: „kerubi slave“ (Heb 9,5).

Prigodom gradnje Šatora sastanka razlikovalo se dvije vrste zlata. Oni dijelovi koji slikovito govore o otkupljenima bili su od zlata ili presvučeni zlatom (daske Prebivališta i njihove prečke, kopče pokrivača i stupovi zavjesa). No za dijelove koji govore o Gospodinu Isusu (Kovčeg saveza s poklopcem pomirenja, stol za prikazne kruhove, svijećnjak sa sedam grana i žrtvenik za kađenje), bilo je upotrijebljeno samo čisto zlato. Samo u Njemu je bila savršeno izražena Božja slava. Samo on je odsjaj slave Božje i otisak Njegova bića (Heb 1,3). Ljudska slabost i grijeh često sprečavaju očitovanje te moralne slave kod vjernika.

*Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)*

Izreke Salomonove

Priručnik za samostalno
proučavanje

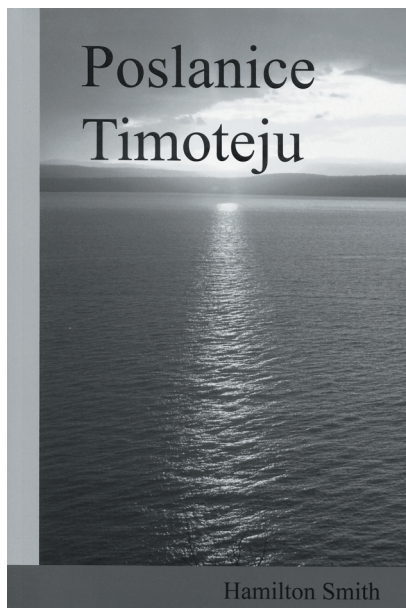
Autor: Michael Vogelsang

51 stranica, meki uvez

20,00 kn

Sine moj, daj mi svoje srce, i neka
tvoje oči paze na moje putove.

Izreke 23,26

Poslanice Timoteju

Autor: Hamilton Smith

93 stranice, meki uvez

25,00 kn

... i da od malena poznaješ
Sveta pisma, koja te mogu učiniti
mudrim za spasenje po vjeri koja
je u Kristu Isusu.

2. Timoteju 3,15

Ostale knjige koje su u ponudi možete pogledati na:

www.zivarijec.blogspot.com